

Vombatın Gizli Tüneli

Çınar BİBER

Vombatın Gizli Tüneli

Çınar BİBER

Vombat güneşli bir bahçenin kenarındaki sıcak yuvasında yaşıyordu. Her sabah hardal sarısı kâşif çantasına atıştırmalıklar ve rulo yapılmış bir harita koyardı. Kazmayı ve yeni şeyler keşfetmeyi çok severdi. Bir gün yaşlı bir meşe ağacının yanında kazarken sağlam pençeleri sert bir şeye çarptı. Köklerin altında gizlenmiş bir taş kapıydı bu!

Vombat var gücüyle taş kapıyı itti. Kapı gıcırdayarak açıldı ve yerin derinliklerine inen karanlık bir tünel görüldü. İçeriden nemli toprak ve tatlı bir şey kokusu getiren serin bir esinti çıktı. Vombatın küçük kara gözleri kocaman açıldı. "Gizli bir tünel!" diye fısıldadı. Hemen keşfetmek istiyordu ama karanlık onu biraz tedirgin etti.

Vombat, çok akıllı olan ve harita yapmayı çok seven arkadaşı Dikenliyi hatırladı. Dikenli yakındaki bir yaprak yığınının altında yaşıyordu; yuvarlak mavi gözlükler takar ve yeşil bir kalem kutusu taşırdı. Vombat koşarak ona gitti. "Dikenli, kadim bir tünel buldum! Keşfetmeme ve haritasını çıkarmama yardım eder misin?" Dikenlinin kehribar rengi gözleri parladı. "Elbette! Hadi eşyalarımızı toplayalım."

İki arkadaş tünelin girişinde durdu. Vombat küçük fenerini yaktı, Dikenli de kalemini sivriltti. "Her odayı haritalandıracağız," dedi, "böylece kaybolmayız." İçeri adım attılar ve tünel onları karanlığa gömdü. Duvarlar hafifçe parlayan tuhaf simgelerle kaplıydı. Vombat ürperdi ama Dikenli patisini sıktı. "Takım çalışması bizi güvende tutar."

Tünel üç dolambaçlı yola ayrıldı. "Hangi yöne?" diye sordu Vombat. Dikenli duvardaki simgeleri inceledi. "Bunlar ipucuna benziyor," dedi ve pençesiyle bir sarmal çizdi. "Buradaki sola işaret ediyor." Sol yolu izlediler; yol aşağı doğru eğimliydi. Hava ısındı ve simgeler daha parlak parladı. Vombatın sağlam bacakları onu istikrarlı bir şekilde taşıdı, Dikenlinin kalemi de haritasına notlar karaladı.

Kısa süre sonra taş bir kaide bulunan küçük bir odaya girdiler. Kaidenin üzerinde minik, parlayan bir tohum vardı. "Bak!" dedi Vombat. Dikenli tohumu dikkatlice aldı. "Bu bir ipucu," dedi. "Belki bir bahçeye aittir." Odayı haritasına çizdi ve tohumu bir yıldızla işaretledi. Daha fazla ipucu bulmayı umarak tünelde ilerlemeye karar verdiler.

Sonraki yol bir yılan gibi kıvrılıyordu. Vombat dar aralıklardan geçmek zorunda kaldı, Dikenlinin dikenleri duvarlara sürtündü. Hafif bir damlama sesi duydular. "Su!" dedi Vombat. Küçük bir yeraltı deresi buldular. Dikenli suyu burnuyla yokladı. "Tatlı," dedi. "Şişelerimizi doldurabiliriz." Dere kenarında dinlendiler ve Dikenli derenin yerini haritaya ekledi.

Dereden sonra tnel geniř bir maęaraya aıldı. Ortada kırık bir saksının durduęu tař bir masa vardı. "Bir ipucu daha mı?" diye merak etti Vombat. Dikenli saksıyı inceledi. "Aynı simgeler var," dedi. "Sanırım bir zamanlar bir bitki barındırıyordu." Saksıyı çizdi ve haritaya ekledi. Vombat heyecanlandı. zel bir řeye giderek yaklařıyorlardı.

Yollarına devam ettiler ama tnel yine atallandı. Bu kez simgeler solmuřtu. "Okuyamıyorum," diye itiraf etti Dikenli. Vombatın kulakları dřtu. "Belki geri dnmeliyiz." Ama Dikenli gzlklerini dzeltti. "Dur! Tohum bu ynde daha parlak parlıyor." Tohumu uzattı ve parıltı sađı gsterdi. "Tohum bizim rehberimiz!" Umutla sađ yolu izlediler.

Sağ yol dik bir yamaca çıkıyordu. Vombat kaydı ve yuvarlandı ama yumuşak bir yosun yığınının üstüne indi. "İyi misin?" diye seslendi Dikenli yukarıdan. "Evet!" dedi Vombat. "Ama sen nasıl ineceksin?" Dikenli bir an düşündü. "Dikenli sırtımda kayacağım!" Top gibi kıvrıldı ve aşağı yuvarlandı, kıkırdarak Vombatın yanına indi. İkisi de birlikte oldukları için sevinçle güldüler.

Aşağıda yaprak şeklinde bir anahtar deliği olan ağır bir taş kapı buldular. "Tohum!" dedi Dikenli. Parlayan tohumu anahtar deliğine yerleştirdi. Kapı gürültüyle açıldı ve yumuşak bir ışık dışarı süzüldü. İçeri adım attılar ve nefesleri kesildi. Karşılarında her renkten parlayan bitkilerle dolu uçsuz bucaksız bir yeraltı bahçesi vardı. Mantarlar mavi parlıyor, çiçekler pembe ışıltıyor, sarmaşıklar yıldızlar gibi pırıldıyordu.

"Buldular!" diye fısıldadı Vombat. "Unutulmuş bir bahçe!" Dikenli bahçeyi hemen haritasına çizdi. Kıvrımlı yolları keşfettiler, parlayan bitkilere hayran kaldılar. Vombat solmuş çiçeklerden oluşan bir yamaca dikkat etti. "Bunların suya ihtiyacı var," dedi. Güçlü pençeleriyle dereden çiçeklere küçük bir kanal kazdı. Su aktı ve çiçekler canlandı, daha parlak parladı.

Dikenli daha fazla simge içeren bir taş tablet buldu. "Bahçenin nasıl bakılacağını anlatıyor," dedi. Birlikte ipuçlarını okudular: bitkileri sula, fenerleri yanık tut ve bahçenin güzelliğini paylaş. Vombat gurur duydu. "Bunu tek başımıza yapamazdık," dedi. Dikenli başını salladı. "Takım çalışması bunu mümkün kıldı." Sık sık ziyaret edip bahçeyi canlı tutmaya söz verdiler.

Eve döndüklerinde Vombat haritayı yuvasında açtı. Harita her odayı, dereyi ve parlayan bahçeyi gösteriyordu. Yeni bir not ekledi: "Dikenli ile keşfedildi." Vombat gülümsedi, maceralarını hatırladı. Keşfetmenin bir arkadaşla daha eğlenceli olduğunu öğrenmişti. Tünelin sırrı onlarla güvendedi ve takım çalışmaları sayesinde bahçe hep parlayacaktı.

Vombat ve Dikenli dışarıda oturup gün batımını izlediler. "Sırada neyi keşfedelim?" diye sordu Vombat. Dikenli sırttı. "Kim bilir? Ama birlikte haritalandıracağız." Su şişelerini tokuşturdular ve bir sonraki maceralarını planladılar. Vombat, Dikenli yanındayken her tünelin keşfedilmeye değer olduğunu biliyordu. Ve yeraltı bahçesi hep onların özel yeri olacaktı.

Böylece vombat ve dikenli hep yeni bir keşfe hazır, en iyi arkadaş olarak kaldılar. En karanlık tünellerin bile takım çalışmasıyla aydınlanabileceğini kanıtladılar. Ne zaman parlayan bir bitki ya da kıvrımlı bir yol görseniz, hatırlayın: maceralar paylaşınca daha güzeldir. Son.